

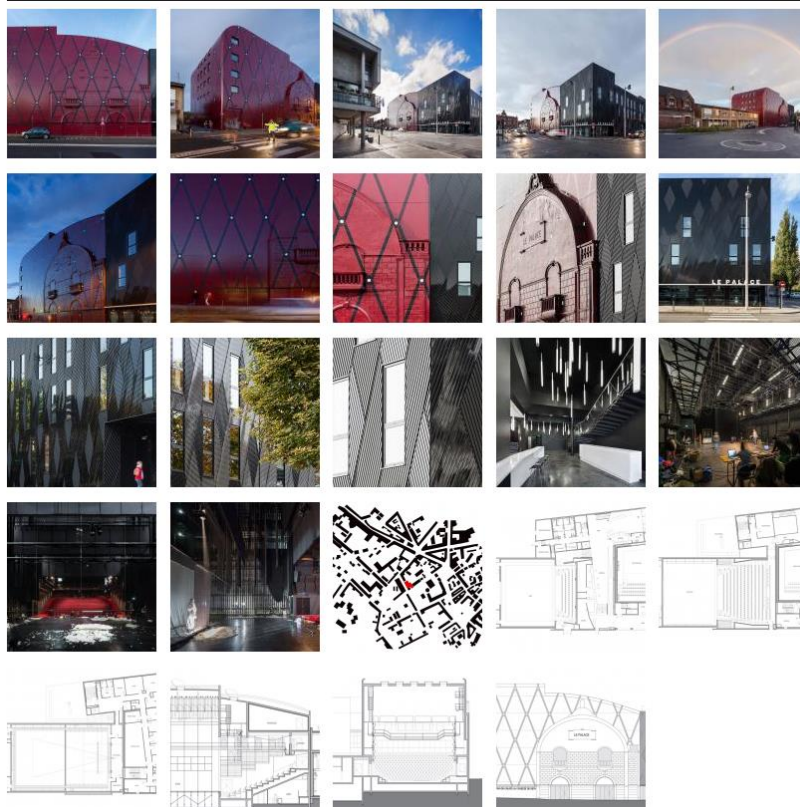
Přístavba divadla od Manuelle Gautrand

Čtvrtek, 15. Říjen 2015 - 0:00 | Napsal: Karolína Řeháčková | Zdroj: Autorská zpráva

Rozšíření budovy divadla ve francouzském městě Bethune je zajímavou exkurzí do tvorby francouzské architektky Manuelle Gautrand, jež stála u zrodu této budovy v roce 1999 a po 15 letech i u jejího rozšíření.

FOTOALBUM:

i	Autor	Manuelle Gautrand
	Ateliér	Manuelle Gautrand Architecture
	Světadíl	Evropa
	Země	Francie
	Město	Béthune
	Ulice, číslo	138 Rue du 11 Novembre
	PSČ	62 400
	Suma	2 000 000.00
	Měna	EUR
	Datum projektu	2010
	Datum realizace	2014
	Užitná plocha	1 200.00m ²

Architektonická kancelář MANUELLE GAUTRAND ARCHITECTURE vytvořila projekt rozšíření původního objektu divadla, čímž získali herci především nový zkušební prostor.

Tento rozšiřující prvek jako by symbolicky spojoval všechny funkce. Úspěšně propojuje historický sál, novou zkušebnu a místnost na vrcholu květinového záhonu. Jeho délka umožňuje nainstalovat několik přepažení, díky nimž vznikne několik dalších odpočinkových míst pro herce nebo diváky.

HARMONIE A KONTRAST STARÉHO A NOVÉHO

Při koncepci fasády bylo třeba začlenit původní stavbu a to především mohutný oválný objekt s oblými rohy, natřený na fialovo, vedle něhož nebylo nijak snadné se prosadit s novým záměrem.

Nakonec se agentura rozhodla u přístavby pro černou, barvu, která má svoji hloubku i sílu. Propojení dvou vizuálně i hmotově velmi odlišných budov se podařilo s použitím příbuzných prvků, a sice motivů kosočtverců, které jsou výrazným dekorem obou hmot. V pojetí fasády přístavby se jedná o kosočtverce decentně se rýsujících v rámci fasádního pláště z kovových panelů. Je to zcela originální a nevtíravé zpracování výrazného motivu původní stavby. Kosočtverce tedy jakoby přecházejí z jedné části objektu na druhou a vyskytují se ve dvou formách s odlišným sklonem. A opravdu, na stávající budově jsou kosočtverce navrženy za použití šablon na betonu, na přístavbě jsou naproti tomu kosočtverce vtlačeny do křížového kovového opláštění, kde se impozantně střídají panely v provedení černá lesk a černá mat. Stávající budova je postavená na diagonálním rámu, který dovoluje připojit tyto vytvarované panely. Vlny těchto panelů, matné a lesklé, odrážejí světlo různým způsobem. Záleží zde na stupni lesku a jejich orientaci ke světlu. Kromě těchto obřích kosočtverců, vycházejících z fasády původní stavby, se přístavba inspirovala též jemnou prací umělce Pierra Soulagee.

Přístavba v magické černé jakoby potvrzuje zakotvení divadelního umění v městě Bethune. Černá přece není vždy temná, naopak, někdy působí velmi světlým dojmem, když dopadá na takovou fasádu světlo, tak jako se to děje v souvislosti s výtvarnými díly malíře Soulagea. Černá najednou svítí, září, skoro jako by byla bílá. Budova jako by se vznášela, jako by byla vytvořená z úchvatných krystalů, a přitom se stávala nedílnou součástí stávajícího zaobleného prostoru a dodávala mu pravidelnější geometrický tvar.

Jedním z cílů tohoto projektu bylo též vylepšit tepelné a environmentální vlastnosti, a to nejen přístavby, ale i původního objektu. Stávající budova na tom byla tepelně velice dobře, díky účinné tepelné izolaci. U přístavby však došlo k ještě dalšímu vylepšení, a to díky silné vnější izolaci spolu s kovovým opláštěním.

INTERIÉR

Jádro projektu tkví v propojení původních odstínů: Směsi tmavých odstínů, přecházejících od černé v purpurovou. Pouze nábytek v baru a stolky, které jsou rozmístěny v chodbách, jsou natřeny svítivě bílou barvou, která prosvětluje tato příjemná oddechová místa. Bílá barva vyskytující se na nábytku je použita též na stěnách, které ostře kontrastují se všudypřítomnou černou.

Stropní osvětlení je provedeno formou dlouhých svítících trubic, které připomínají základ černého opláštění za denního světla.

Jednou z posledních otázek v tomto projektu bylo jakým způsobem vyřešit původní fasádu biografu. A jako by jedna generace chtěla zcela vymazat stopy té předchozí, fasáda, která zůstala zachovaná v předchozím projektu, barvotisková a trochu nemoderní, byla zcela překryta purpurovým lakem, jako by ji oválná obluda zcela pohltila.

A tak je divadlo, k němuž agentura díky osobní vazbě vedoucí architektky tak přilnula, připravené na novou životní cestu.